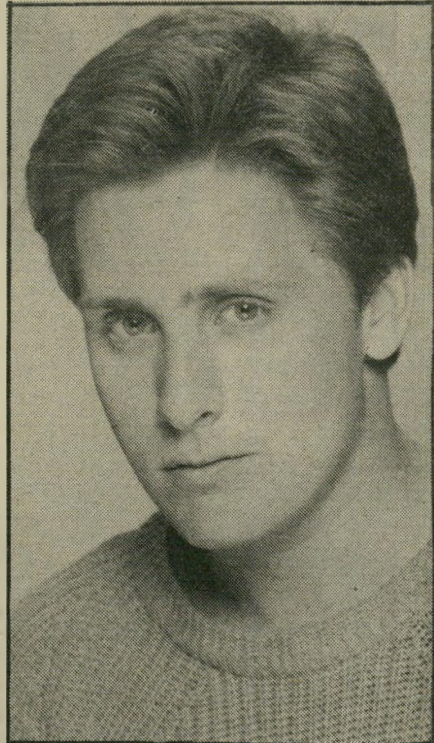

הראש והשרירים
אצל הבן
כבר בהרמוניה

גם בהוליווד התפוח נופל לא רחוק מן העץ. כאשר ילדותך עוברת בחברת הורים מפורסמים, תעמוד בעל כרוחך באור הזרקורים. אין בזה כל חדש, היום אפשר לראות את דור הבנים — טימותי האטון ושון פן (כהבז ואיש השלג), טינה ולש (בוקוקן) ואמיליו אסטבס, שהוא בנו של מרטין שין. יש אומרים כי ברגע זה אסטבס מבוקש אפילו יותר מאביו.

בארץ אפשר לראות במקביל את שני הדורות, בשני הסרטים שבהם עשו תפקידים עם בשר. מרטין שין בהצגה חוזרת של אפוקליפסה

אמיליו אסטבס
הבן יוש מבט חודר

עכשיו ואמיליו אסטבס, בנו בן ה-22, בחברים. כשרק לא מומן הוצג גם סירטו הקודם, מועדון ארוחת-הבוקר.

אצל אסטבס קשה לרבר על היסטוריה, אם כי הוא כבר מביט בעליונותה בקריירה של מישחק כאילו היתה בזמן עבר, וכבר מצהיר על כוונות של בימוי וכתבה. באחרונה כבר חטא, כשכתב את התסריט לסירטו החדש, זה היה אז ואזו עכשיו.

מתנה משמיים. הצעיר, שמסוגים אותו בדור ההמשך של ריינבראנדו, נהנה מגילוי בר מזל ביוצאיה-הדופן של קפולה, שהיקנה לו מייד את תפקידו הבא כזרקה-כונניסט המהפנט בעיסקי מכוניות משומשות, ברפומן.

בשני הסרטים גם יחד היה התגלמות הצעיר המרוץ חסרה-מעצורים ונטול-הפחד, שליבו, די מסתתר היטב תחת חיספוסו, הוא בעצם לב זהב. מכאן, בקפיצה למועדון ארוחת-הבוקר וכי עור קפיצה מקרש זה לחברים.

ככל התפקידים מגלה אסטבס כמה איכויות שצינו אותו מקרב המתחילים האחרים של הוליווד: עיניים כחולות וחודרות, הסמל המיסחרי של אביו — זו מתנה משמיים: כישרון קומי שניצל ברפומן (סרט הוצג בארץ), ועבודה על פיתוח דמויות אפילו אם הן דמויות שטוחות למדי של צעירים מתמרדים בתלם.

במועדון ארוחת-הבוקר שיחק אסטבס את תפקידו של אנרי קלארק, כוכב-האגרוף של בית-הספר, המיטיב להביע את עצמו באגרופים מאשר בפיו. "בחרתי בתפקיד זה מכל האחרים, כי תמיד שיחקתי פירחיים ורצייתי לשחק בריחה, מין מודל של בן, שכולם רוצים להתגאות בו, אם כי לעולם לא מתעניינים בו ואוהבים אותו באמת."

בחברים הוא קירבו קריגר, סטודנט למישיפ טים, ומלצר לפרנסתו, שהסתככותו עם חבר לשעבר מאיימת על הקריירה שלו בעתיד. אבל

הדובון בן
דמות היגון

צ'או פנטיין (גורדון, תל-אביב, צרפת) — קלוד (הזקן והילד) ברי מומחה רחב-לב למיעוטים ול-מיסכנים בעיר-האורות (וישנם

כאלה לרבבות. כשחלק מהם אף כובש לעצמו רובעים שלמים, אחד מהם נראה כאן, מטרו ביר-האכים, שהוא התנחלות ערבית טהורה בלב פאריס) בחר הפעם בדובון-המצחיקון. הידוע יותר בשם קולוש (שמו האמיתי פחות ידוע, מישל קולוצ'י), כדי להחליף פרוותו באדרת האביר בן דמות היגון. ליתר דיוק, האדרת אינה אלא סרבל בצבע המועל. שבתוכו הוא משרת מכוניות צמאות בתחנות-דלק. הוא ערירי, בעל מבט בוהה, מביט קדימה בלי תיקווה ואחורה בשתיקה. ברגל שהוא שותה דלק מן הסוג המשכיה, היינו אלכוהול, גולל טרגדיה אישית המתבהרת לקראת סוף הסרט. אחרי שגורלו מצטלב עם סוחר-סמים חצי-ערבי חצי-יהודי בשם יוסף בן-שושן, ואומנם, סוחר-סמים זה (ריצ'ארד אנקונינה) הוא כה סימפאטי עד שעובד תחנת-הדלק, הזוכה לביקוריו הליליים, כיל לילה על אופנוע גנוב אחר. נקשר אליו בעבותות שבין ידירות לאהבה, גבר אל גבר, אב לבן, מיסכן לתולע, בלי לשאול שאלות מיותרות, שלמעשה אינן כל-כך מיותרות לגבי התסריט. ייתכן שאילו היה שואל שאלות והאנטגוניסט שלו היה נאלץ לענות כמה תשובות, היתה התוצאה מעניינת יותר.

קולוש: לשתות אלכוהול ולמזוג דלק

מעמיקה יותר ובוודאי גם מרתקת יותר. כך, כשמחצית הסרט עוברת דרך עיניו האטומות של קולוש, המשתדל להצניע את מישחקו ככל האפשר, והמחצית השניה דוהרת על הצניע הבלתי-ימנע, והצפוי מראש, שייך הסרט למעצב ולצלם, הראויים לחיבוק גדול. ברונו נוטון מצליח להשיג במצלמתו אווירה נכאה של ממש, והתפאורן הוותיק אלכסנדר טראנור מספק לו את האובייקטים המתאימים.

לכאורה מטפסף אלן את רעיונותיו על אמת ושקר, מציאות ודמיון, חיים וקולנוע, ויש מה לראות ומה לשמוע.

**** **היימאט** (לב, תל-אביב) — זוהי התחייבות של ממש וסדריים לשבוע שלם כמעט, אבל כל רגע שווה אור-זרחה והמדהים מכל, קשה למצוא משהו קצרות-מרגע שמתיישבים לחזות במכסי-סרט זה. היו שכינו זאת "האלאס לאינטליגנטי", שכן אדגר רייז

ארצות-הברית, מוצג גם במיצל, ירושלים ובשביט, חיפה) — הווידוי האישי ביותר של וודי אלן ביחס למיקצוע שבו הוא עוסק, אבל בלי הקוטריזם האינטלקטואלי המסורתי שלו. אשתו הנוכחית, מיה פארו, נושאת את המשל כולו על כתפיה, וכשחקנית יש אצלה על מה להישען. היא נהדרת כעלובת-חיים שבעלה רודה בה, ומנסה למצוא מיפלט לנישמתה הרומנטית בחיקו של גיבור קולנועי. דרד הסיפור הפשוטי

במציאות, עם מיכנה אתלטי כשלו וחתימה על סרט חדש בתסריטאי, כנראה שהראש והשרירים כבר בהרמוניה.

תדרוך
חובה לראות:

תל-אביב: אפוקליפסה עכשיו, קולונל

מרטין שין ב"אפוקליפסה עכשיו"
— מעיניו הכחולות של אבא

הבימאי, בחר לעקוב אחרי תולדות גרמניה הקטנה של הראש הפשוט, הכפרי, שאינו מבריק ואינו קיצוני, ואף אינו ער כל-כך למאורעות הגדולים המתרחשים קצת מעבר לאפן, אבל לא ממש בקרביו. מ-1910 עד 1982 מתחקה רייז אחרי איש אחד שהלך לשתות בירה והגיע לאמריקה וכפר שלם אנשים פשוטים והדברים המעצבים את הרוח והאופי של חברה גרמנית ממוצעת.

מאריה (מריטה ברויאאר) ב"היימאט"
דאלאס לאינטליגנטיים

**** **קולונל רדל** (אורלי, מוצג גם בבנייני האומה, ירושלים) — אישטואן סאבו, שהגיש לקלאוס מרייה בראנדאואר את תפקידו חייני במפיסטו, עושה זאת שוב, בפן אחר של אותו נושא — אדם מנסה לשנות את זהותו. כתיאטרון זה מובן מאליו, בחיים זה הרבה יותר קשה. קולונל רדל היה ראש שרותי הביון בממלכה האוסטררו-הונגרית המתפוררת והתבקש להתאבד.

רדל, היימאט, אמדאוס, שושנת קאהיר הסגולה.

ירושלים: שושנת קאהיר הסגולה, קולונל רדל.

חיפה: אמדאוס, אפוקליפסה עכשיו, שושנת קאהיר הסגולה.

תל-אביב

**** **אפוקליפסה עכשיו** (בית ליסין, מוצג גם ברון, חיפה) — אחד הבעייתונים הגוליתיים שנעשו על אמריקה נגועת-זייט-נאם, עם השלישייה המובילה: מרטין שין, רוברט דובאל ומארלון בראנדרו. שין הוא המיקצוען בעל המצפון, דובאל הוא המיקצוען שמצפוניו נטרף עליו ובראנדרו הטביע את מצפוניו בשיגעון הגדלות שניפחה המילחמה. קופולה סיפר שבמהלך ההסרטה הלכו כולם והשתגעו. ואומנם גם הסרט נראה כצלילה למעמקי הטירוף האנושי.

**** **שושנת קאהיר הסגולה** (שחף)